

et Dyr, og det ærede Medlem spurgte da med megen Pathos: „Gives der nogen fuld Erstatning for et Menneske, som bliver bidt af en gal Hund?“ Jeg gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at Lovforslaget ikke kjendte nogen fuld Erstatning for en saadan Skade, som ikke kunde erstattes; det ærede Medlem forsikrede, at det stod i Lovforslaget, men da det omsider lykkedes at bringe ham til at læse Paragraphen igjennem, maatte han erkjende, at det omtalte Ord ikke fandtes der. Dette er en meget slaaende Betegnelse, i det Smaa som i det Store, af det ærede Medlems Standpunkt i mangfoldige Sager. Forholdet er nemlig dette: dersom det Punkt, hvorfra det ærede Medlem gaaer ud, var rigtigt, dersom det svarede til Virkeligheden, dersom det var sandt, saa vilde mange af de Udviklinger og Foredrag, som vi høre fra den ærede Rigsdagsmands Side, maaskee være træffende, men som Forholdet nu er, ere de i det Høieste poetiske, thi hans Udgangspunkt svarer ikke til Virkeligheden. Saaledes som ved 2den Behandling Virkeligheden var den, at Ordet fuld ikke fandtes i den omtalte Paragraph, saaledes er ogsaa ved Sagens nuværende Behandling netop Pointet i hele det ærede Medlems Foredrag, nemlig Ordet „splinternyt“, poetisk. Dersom der i dette Dieblik var Spørgsmaal om at foreslaae et splinternyt Sundheds-politiskystem med Hensyn til de syge Hunddyr, saa vilde hele den Udvikling, som den ærede Rigsdagsmand har givet, maaskee være træffelig (Grundtvig: Godt!) — maaskee siger jeg — men det Poetiske bestaaer deri, at vi ikke have med et splinternyt System at gjøre. Det Giendommelige derved er, at jeg tør vædde 10 mod 1, ja 100 mod 1 paa, at det ærede Medlem ikke har læst de Love og Anordninger igjennem, der skulle afløses af dette Lovforslag, thi havde han gjort det, saa havde han ikke havt den Driftighed at byde Thinget den Sætning, at her var Tale om et splinternyt System. Det ærede Medlem maatte da vide, at det Lovforslag, som her foreligger, tvertimod mildner, udjævner og, saavidt gjørligt, sætter klarere, simplere, forstandigere Regler istedetfor den ubestemte Vilkaarlighed, der nu findes. Disse

Bemærkninger troer jeg ville være aldeles tilstrækkelige til her at vise Forholdet mellem „Sandhed“ og „Digtning“.

Grundtvig: Med Hensyn til det, den ærede Indenrigsminister sagde om, hvad der slet ikke var Sagen ved 2den Behandling, men hvad der kom frem ved en Leilighed med Hensyn til et Endringsforslag, nemlig, at jeg havde læst eller troet at see, at der stod fuld Erstatning, da anmærkede jeg allerede dengang, at det gjorde slet ikke Noget, thi jeg spørger ligesaa godt: Gives der, kan der findes nogen Erstatning for, at et Menneske er bidt af en gal Hund, da der jo ligesaa lidt kan findes nogen Erstatning som fuld Erstatning, og det gjør altsaa slet ingen Forskiel. Er det derfor kun det samme Tilfælde, den ærede Indenrigsminister har fundet i mit Foredrag idag, saa at Ordet splinternyt heller ingen Forskiel gjør, saa vil det da i det Ringeste sees, at hans Gjendrivelse er tilovers. Hvad nu dette Splinternye angaaer, da vilde den ærede Rigsdagsmand, som Indenrigsministeren vilde trostet sig med, dersom han havde været her, og dersom han i saa Fald ogsaa virkelig vilde have taget sig paa at besvare og gjendrive mit Foredrag, dog ikke have gjort det i dette Punkt, thi han erklærede selv reent ud, hvad der jo vel ogsaa er klart for os Alle, at dette, at Dyr lægerne blive det egentlige Sundhedspolitik, er splinternyt; de have faaet baade en Rettighed og en Myn- dighed, som de aldrig have havt, og det var jo det, som jeg stræbte at vise var splittergalt og utaaeligt, og selv den ærede Indenrigsminister vil ikke kunne nægte, at det er splinternyt. Den høitærede Minister maa desuden vide fra forrige Gang, at jeg er saa langt fra at ansee de vo Idsomme Forholdsregler, hvorom der her er Tale, for at være noget Nyt, at jeg netop dengang paastod, at det var forstrækkeligt, at den nuværende Regjering, som en constitutionel Regjering, selv i sine Motiver vilde beraabe sig paa Forordningen af 1806, og see til deels at supplere den og deels at mildne den; jeg erklærede, at det netop var meget langt fra at undgaae min Opmærksomhed, hvad der var Lov i Landet, og det kunde